

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 86.476 van 3 april 2000
in de zaak A. 86.336/IX-1976.**

In zake : Luc RYSERHOVE,
die woonplaats kiest bij
advocaat Ph. LEROY,
kantoor houdende te GENT,
Coupure 5

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Luc RYSERHOVE
op 26 augustus 1999 heeft ingediend om de schorsing te
vorderen van de tenuitvoerlegging van :

"het Ministerieel Besluit van de Minister van
Landsverdediging dd. 10 juni 1999 waarbij eerste
Sergeant Majoor A. 44395 - RYSERHOVE Luc van ambts-
wege uit zijn ambt wordt ontslagen én met definitief
verlof zal worden geplaatst";

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoek-
schrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de ver-
nietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste
auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 14 oktober 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 25 oktober 1999;

Gehoord het verslag van staatsraad A. BEIRLAEN;

Gehoord de opmerkingen van advocaat Ph. LEROY, die verschijnt voor verzoeker, en van kapitein-commandant J. MEYUS, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur R. AERTGEERTS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 1 september 1982 neemt Luc RYSERHOVE voor onbepaalde duur dienst als kandidaat-beroepsonder-officier bij de luchtmacht.

Op 26 maart 1986 wordt hij benoemd tot sergeant en opgenomen in het kader der beroepsonder-officieren.

Op 26 september 1989 en 26 september 1996 wordt hij respectievelijk benoemd tot eerste sergeant en eerste sergeant-majoor.

1.2. Op 10 oktober 1996 zendt de auditeur-generaal bij het Militair Gerechtshof een "speciaal verslag over een ernstige zaak" aan de Chef van de

Generale Staf. Uit dit verslag blijkt dat verzoeker betrokken zou zijn bij een aantal misdrijven (verkrachting, aanranding van de eerbaarheid, aanzetten tot ontucht).

1.3. Op 16 december 1997 verschijnt verzoeker voor de Krijgsraad te Brussel, beklaagd van het volgende :

"Als militair in werkelijke dienst,

- A. Te Gavere, op niet nader te bepalen data in de periode tussen 1 juni 1996 en 26 september 1996, meermaals, de misdaad van verkrachting gepleegd te hebben, zijnde elke daad van seksuele penetratie van welke aard ook met welk middel ook, gepleegd op een persoon die daar niet in toestemt, daar met name de daad werd opgedrongen door middel van geweld, dwang of list of mogelijk werd gemaakt door een onvolwaardigheid of een lichamelijk of een geestelijk gebrek van het slachtoffer, ter zake op de persoon van (...), met de omstandigheid dat de verkrachting is voorafgegaan of gepaard gegaan met lichamelijke foltering of opsluiting; (Artikels 375, lid 1, 2, 3, 376, lid 2, en 378 van het strafwetboek; artikel 3 van de wet van 10 juli 1996);
- B. Te Gavere en te Middelkerke, op niet nader te bepalen data in de periode tussen 1 januari 1995 en 31 december 1995, meermaals, aanranding der eerbaarheid, met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk op de persoon van (...), geboren op (...), met de omstandigheid dat de schuldige misbruik heeft gemaakt van het gezag of de faciliteiten die zijn functie hem verlenen, ter zake als buurman die op het ogenblik der feiten gezag uitoefende over het slachtoffer; (Artikels 373, alinea 3, 374, 377 en 378 van het strafwetboek; artikel 3 van de wet van 10 juli 1996);
- C. Te Gavere, op niet nader gekende data in de periode tussen 1 september 1994 en 15 september 1996, meermaals, aanranding der eerbaarheid, met geweld of bedreiging gepleegd te hebben op de persoon van een minderjarige, geen volle zestien jaar oud, namelijk op de persoon van (...), geboren op (...); (Artikels 373, alinea 3, 374 en 378 van het strafwetboek; artikel 3 van de wet van 10 juli 1996);

- D. Te Middelkerke op niet nader te bepalen datum in de periode tussen 1 juli 1995 en 30 augustus 1995, in het openbaar de zeden geschonden te hebben door handelingen die de eerbaarheid kwetsen, met de omstandigheid dat de schennis gepleegd werd in tegenwoordigheid van een kind beneden de volle leeftijd van zestien jaar op het ogenblik van de feiten, namelijk in tegenwoordigheid van (...), geboren op (...); (Artikel 385 van het strafwetboek);
- E. Te Sint-Denijs-Westrem of elders in het Rijk op niet nader gekende datum in de periode tussen 1 juni 1995 en 1 juli 1995, een aanslag tegen de zeden te hebben gepleegd door, ten einde eens anders driften te voldoen, de ontucht, het bederf of de prostitutie van een minderjarige van het mannelijk of vrouwelijk geslacht, (...), geboren op (...), te hebben opgewekt, begunstigd of vergemakkelijkt; (Artikels 379, lid 1, en 382 van het strafwetboek; artikel 3 van de wet van 10 juli 1996);
- F. Te Gavere, op niet gekende datum in de periode tussen 31 juli 1995 en 1 september 1995, opzettelijk verwondingen of slagen toegebracht te hebben aan (...); (Artikels 392 en 398 van het strafwetboek)".

Bij vonnis van 29 december 1997 verklaart de bestendige Krijgsraad te Brussel verzoeker niet schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten B en D, waarvoor hij wordt vrijgesproken. Voor de ten laste gelegde feiten A, C, E en F wordt verzoeker wel schuldig verklaard en wordt hij veroordeeld tot één enkele straf, zijnde vier jaar gevangenisstraf. De Krijgsraad veroordeelt verzoeker tot de ontzetting uit de rechten vermeld bij de nummers 1, 2, 3, 4, 5 en 6 van artikel 31 van het strafwetboek voor een termijn van vijf jaar. De tenuitvoerlegging van de uitgesproken gevangenisstraf wordt uitgesteld gedurende een termijn van vijf jaar mits naleving van bepaalde voorwaarden.

Op 12 en 13 januari 1998 gaan verzoeker, het openbaar ministerie en een aantal burgerlijke partijen in hoger beroep tegen het vonnis van 29 december 1997.

1.4. Bij arrest van 20 mei 1998 wordt verzoeker veroordeeld door het Militair Gerechtshof. Het Hof

stelt in de motivering van zijn arrest dat de feiten van de tenlasteleggingen sub A, C, E en F, die door de eerste rechter voor vaststaand zijn geacht, bewezen zijn gebleven na onderzoek van de zaak in hoger beroep; de feiten van de tenlasteleggingen sub B en D zijn niet bewezen gebleven. Het Hof bevestigt het bestreden vonnis van 29 december 1997 mits de gevangenisstraf wordt herleid tot dertig maand, de ontzetting beperkt is tot de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het strafwetboek, en het probatieuitstel uitgebreid wordt tot de tenuitvoerlegging van het gedeelte van de gevangenisstraf die de voorlopige hechtenis overtreft en van de ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het strafwetboek.

1.5. Op 4 augustus 1998 stelt de korpscommandant van verzoeker voor om verzoeker te laten verschijnen voor een onderzoeksraad met het oog op een ontslag van ambtswege. In de bij het voorstel gevoegde stukken verwijst hij naar het arrest van het Militair Gerechtshof van 20 mei 1998 en naar een (tucht-)straf van twee dagen eenvoudig arrest, die verzoeker werd opgelegd op 26 maart 1997. Met betrekking tot de ernst van de feiten stelt hij dat de aard van de opgelopen veroordelingen onverenigbaar zijn met de staat van militair.

Op 12 augustus 1998 ondertekent verzoeker het voorstel en de verschillende "gunstige" adviezen van de hiërarchische meerderen voor kennisneming.

Op 20 september 1998 beslist de Minister van Landsverdediging dat verzoeker voor de onderzoeksraad dient te verschijnen met het oog op een ontslag van ambtswege.

1.6. Op 10 maart 1999 wordt verzoeker verhoord door de onderzoeksraad. Uit het proces-verbaal van het verhoor blijkt dat de raadsman van verzoeker werd

gehoord in zijn verdediging. In de besluiten van de verdediging wordt in hoofddorde aangevoerd dat na de strafrechtelijke veroordeling van verzoeker geen enkele tuchtsanctie meer kan opgelegd worden. De raadsman van verzoeker verwijst naar artikel 43 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht. In ondergeschikte orde wijst de verdediging er onder meer op dat het Militair Gerechtshof een straf met uitstel met bijhorende probatievoorwaarden heeft opgelegd. Er wordt aangevoerd dat een ontslag van ambtswege van verzoeker zou indruisen tegen de geest en de letter van het arrest en voor verzoeker onevenredig zware gevolgen zou hebben. Bij de besluiten van de verdediging is een verslag van 9 maart 1999 gevoegd van de "Forensische Eenheid Oost-Vlaanderen" met betrekking tot de begeleiding en behandeling van verzoeker.

Op 10 maart 1999 ondertekent verzoeker het proces-verbaal van de onderzoeksraad voor kennisneming.

1.7. Op 14 april 1999 brengt de onderzoeksraad advies uit. Met betrekking tot de vraag of de feiten bewezen zijn wordt met vijf stemmen tegen nul stemmen "ja" geantwoord. Met betrekking tot de vraag of de feiten ernstig zijn wordt eveneens met vijf stemmen tegen nul stemmen "ja" geantwoord. Met betrekking tot de vraag of de feiten onverenigbaar zijn met de staat van onderofficier wordt nogmaals met vijf stemmen tegen nul stemmen "ja" geantwoord. Het advies van de onderzoeksraad luidt als volgt :

"5. Motivering der adviezen

a. Ernst der feiten

Voor wat betreft de opgelopen veroordeling(en) is het duidelijk dat betrokkene, 1 SgtMaj RYSERHOVE, zich schuldig heeft gemaakt aan feiten dewelke als ernstig moeten worden beschouwd. In het bijzonder werd onze aandacht getrokken op de poging tot meermaals verkrachting, voorafgegaan of gepaard gaande met foltering of opsluiting, evenals de aanranding der eerbaarheid met geweld of bedreiging op een

minderjarige beneden de leeftijd van 16 jaar. Van beide feiten werd herhaling vastgesteld. Het aanzetten tot ontucht, bederf of prostitutie van een minderjarige evenals de opzettelijke verwondingen of slagen dienen tevens als ernstige feiten beschouwd.

- b. Gedrag en houding als onderofficier
Voor wat betreft de bewezen feiten voor het Militair Gerechtshof en de vaststelling door zijn overste, Maj v/h Vlw PINOY, Comd Smd M, voor het misbruiken door 1 SgtMaj RYSERHOVE van een militair voertuig om zich naar een openbare drankgelegenheid te begeven, vervolgens het voertuig onbeheerd achter te laten, zonder zich te bekommeren om het militair materiaal dat zich in het voertuig bevond en tevens voor het niet dragen in openbare gelegenheden van de voorgeschreven militaire kledij, oordeelt de onderzoeksraad dat betrokkene alles behalve een goed voorbeeld is voor zijn omgeving.

- c. Onverenigbaarheid met de staat van onderofficier

De commissie is van oordeel dat de feiten vermeld onder Par 5a en 5b op zich reeds voldoende zijn om te verklaren dat deze onverenigbaar zijn met het statuut van onderofficier. De aard van de misdrijven onder Par 5a laat de onderzoeksraad vermoeden dat betrokkene een langdurige behandeling dient te volgen bij de forensische eenheid Oost-Vlaanderen, bij Mevr Moonen. Of dit opnieuw een behoorlijk functioneren in zijn huidig werkmilieu tot gevolg zal hebben, dient te worden afgewacht en zal slechts in een veel later stadium bekend worden.

De onderzoeksraad is de mening toegedaan dat de houding en gedragingen van 1 SgtMaj RYSERHOVE in tegenstelling staan met deze van een plichtsbewust beroepsonderofficier, die de eed heeft afgelegd om de Belgische wetten te eerbiedigen. Hij heeft ze meermaals flagrant geschonden. De raad oordeelt de feiten onverenigbaar met het statuut van onderofficier."

Op 14 april 1999 ondertekent verzoeker het advies van de onderzoeksraad voor kennisneming en ontvangst.

1.8. Bij ministerieel besluit van 10 juni 1999 beslist de minister van Landsverdediging verzoeker van

ambtswege uit zijn ambt te ontslagen en hem met definitief verlof te plaatsen. Het ministerieel besluit is gemotiveerd als volgt :

"Gelet op de wet van 27 december 1961 houdende statuut van de onderofficieren van het actief kader van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, inzonderheid op de artikelen 14 § 1-5°, 22-4° en 25;

Gelet op de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de Krijgsmacht;

Gelet op het koninklijk besluit van 25 oktober 1963 betreffende het statuut van de onderofficieren van het actief kader van de land-, de lucht- en de zeemacht en van de medische dienst, inzonderheid op de artikelen 24 tot 26 en 32 tot 46;

Gelet op het voorstel van de Korpscommandant en de adviezen van de hiërarchische meerderen;

Overwegende dat de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de veroordeling uitgesproken door het Militair gerechtshof op 20 mei 1998 afbreuk doen aan de waardigheid van zijn ambt van beroepsonderofficier;

Overwegende dat het enerzijds verkrachting gepaard of voorafgegaan met foltering of opsluiting en anderzijds aanranding der eerbaarheid, aanzetten tot ontucht of prostitutie en opzettelijke slagen betreft, het passend is een statutaire maatregel op te leggen om de ernst van het vergrijp te onderstrepen;

Overwegende dat een gerechtelijke beslissing het nemen van statutaire maatregelen niet uitsluit;

Dat betrokkene voor deze feiten diende te verschijnen voor een onderzoeksraad;

Dat deze raad de feiten bewezen, ernstig en onverenigbaar achtte met de staat van beroepsonderofficier;

Overwegende dat het handelt over een opzettelijke wandaad;

Dat hij met zijn daden een aanslag pleegde op de eerbaarheid van een minderjarig persoon;

Dat het plegen van zulke feiten ontoelaatbaar is voor een militair die geacht worden een voorbeeld te zijn voor zijn ondergeschikten;

Overwegende dat een uitstekende staat van dienst de ernst der feiten niet wegneemt;

Overwegende dat betrokkene als onderofficier steeds het voorbeeld moet zijn;

Dat hij echter door het oplopen van de veroordeling en de tuchtstraf allesbehalve een goed voorbeeld stelde;

Overwegende dat het risico van hervat niet kan uitgesloten worden;

Dat hierdoor de Krijgsmacht een te groot risico dient te nemen om zijn goede naam te vrijwaren indien men een tijdelijke ambtsontheffing zou opleggen;

Dat dit risico uitgesloten wordt met een definitieve ambtsontheffing;

Dat er geen sprake kan zijn van enige mildheid daar deze feiten niet kunnen of mogen getolereerd worden in de Krijgsmacht";

Dit is de bestreden beslissing.

1.9. Met een nota van 16 juni 1999 zendt de Divisie personeel aan de korpscommandant van verzoeker een afschrift van het ministerieel besluit van 10 juni 1999 met de mededeling het zo snel mogelijk uit te voeren. Het ontslag van ambtswege heeft uitwerking de dag volgend op de betekening van de nota.

Op 29 juni 1999 ondertekent verzoeker de nota van 16 juni 1999 voor kennisneming en ontvangst.

1.10. Op 30 juni 1999 wordt verzoeker van ambtswege uit zijn ambt ontslagen, teruggeplaatst als soldaat en met definitief verlof geplaatst.

1.11. Op 26 augustus 1999 verzendt verzoeker zijn verzoekschrift tot nietigverklaring en zijn vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging naar de Raad van State;

2. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

2.2.1. Overwegende, wat de eerste door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten vereiste voorwaarden betreft, dat verzoeker als eerste middel de schending aanvoert van artikel 43 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht, alsmede het gebrek aan motivering; dat hij argumenteert als volgt :

"In zijn conclusie voor de Onderzoeksraad heeft verzoeker gesteld dat, gelet op zijn strafrechtelijke veroordeling, geen enkele tuchtsanctie meer kon worden opgelegd.

Dit vloeit voort uit de bepaling van art. 43 van de wet van 14 januari 1975 op het tuchtreglement van het leger.

Aan een militair mogen geen tuchtstraffen worden opgelegd voor dezelfde feiten als die waarvoor hij door de strafrechter veroordeeld is, zelfs niet wanneer het gepleegde misdrijf tevens een krijgstuchtelijk vergrijp is.

Hoewel met name in art. 417 Ger.W. het beginsel is neergelegd dat de strafvordering en de tuchtvordering wegens hun verschillend voorwerp en doel los van elkaar staan, blijkt nochtans uit de opzet van de wet van 14 januari 1975 en uit art. 43 dat, wat de straf- en tuchtvordering ten aanzien van militairen betreft, een militair voor één en hetzelfde feit niet tweemaal, enerzijds strafrechtelijk, anderzijds tuchtrechtelijk, kan worden gestraft (Cass. 16 november 1983, A.C., 1983-84, 305).

De bestreden beslissing stelt «dat een gerechtelijke beslissing het nemen van statutaire maatregelen niet uitsluit»;

Art. 43 van de wet van 14 januari 1975 wordt geschonden doordat, onder het mom van een statutaire maatregel een tuchtstraf, en dan nog de zwaarste m.n. het ontslag van ambtswege wordt opgelegd.

Minstens laat de bestreden beslissing in het ongewisse om welke reden een statutaire maatregel in strijd met art. 43 van de wet van 14 januari 1975 zou toelaten een maatregel te nemen met een uitgesproken tuchtrechtelijk karakter, zodat het aldus de wet op de motiveringsplicht schendt.";

2.1.2.1. Overwegende dat artikel 43 van de wet van 14 januari 1975 houdende het tuchtreglement van de krijgsmacht, luidt als volgt :

"Aan een militair mogen geen tuchtstraffen worden opgelegd :

- 1° voor dezelfde feiten als die waarvoor hij door de strafrechter veroordeeld is, zelfs niet wanneer het gepleegde misdrijf tevens een krijgstuuchtelijk vergrijp is;
- 2° wanneer hij door de strafrechter onschuldig is verklaard aan de hem toegeschreven feiten."

dat artikel 22 van de wet van 14 januari 1975 een opsomming geeft van de tuchtschaffen die aan de militairen kunnen opgelegd worden; dat het opleggen van de in artikel 22 bedoelde tuchtschaffen verboden is door artikel 43 van dezelfde wet voor dezelfde feiten als die waarvoor reeds een strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken; dat artikel 43 evenwel niet belet dat voor dezelfde feiten als die waarvoor reeds een strafrechtelijke veroordeling werd uitgesproken eventueel een andere, statutaire, maatregel wordt opgelegd dan de tuchtschaffen bedoeld in artikel 22 van de wet van 14 januari 1975; dat in de motivering van het bestreden ontslagbesluit van 10 juni 1999, onder meer, verwezen wordt naar artikel 25 van de wet van 27 december 1961 houdende het statuut van de onderofficieren van het actief kader der land-, lucht- en zeemacht en van de medische dienst; dat dit artikel 25 bepaalt dat "indien een beroepsonderofficier zich aan ernstige, met zijn staat van onderofficier niet overeen te brengen feiten, schuldig heeft gemaakt, hij van ambtswege uit zijn ambt kan worden ontzet" (eerste lid) en dat "de maatregel door de Minister van Landsverdediging (wordt) genomen na raadpleging van een onderzoeksraad" (tweede lid); dat de statutaire maatregel "ontslag van ambtswege", bedoeld in artikel 25 van de wet van 27 december 1961, geen tuchtschaf is in de zin van artikel 22 van de wet van 14 januari 1975; dat de tuchtschaffen, bepaald in de wet van 14 januari 1975, van een heel andere aard zijn dan het ontslag van ambtswege; dat het derhalve niet zo is dat, onder het mom van een statutaire maatregel, door de bestreden beslissing aan verzoeker de zwaarste tuchtschaf werd opgelegd; dat artikel 43 van de wet van 14 januari 1975 derhalve niet geschonden is;

2.1.2.2. Overwegende dat door in de motivering van de bestreden beslissing te verwijzen naar artikel 25 van de wet van 27 december 1961 de juiste rechtsgrond van het bestreden ontslag wordt aangeduid; dat de motiveringsplicht niet inhoudt dat de minister van Landsverdediging in de motivering dient aan te duiden waarom geen gebruik wordt gemaakt van een bepaling - zoals artikel 43 van de wet van 14 januari 1975 - die terzake niet toepasselijk is; dat er derhalve ook geen schending blijkt te zijn van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen;

2.1.3. Overwegende dat het eerste middel niet ernstig is;

2.2.1. Overwegende dat verzoeker als tweede middel de schending aanvoert van het gezag van gewijsde van het arrest van het Militair Gerechtshof van 20 mei 1998; dat hij argumenteert als volgt :

"Het Militair Hof heeft in zijn arrest dd. 20 mei 1998, door aan verzoeker de gunst van het probatie-uitstel te verlenen, expliciet de bedoeling uitgedrukt dat verzoeker, onder strikt toezicht en begeleiding, de kans zou krijgen zich maatschappelijk te handhaven «teneinde hem een kans te laten om zich door middel van een begeleiding in de maatschappij waar te maken».

Het ontslag van ambtswege, dat door het bestreden Ministerieel Besluit wordt opgelegd, miskent aldus de bedoeling en de draagwijdte van het arrest van het Militair Hof, vermits verzoeker, door zijn ambtshalve ontslag, in de feitelijke onmogelijkheid wordt gesteld zich in de maatschappij «waar te maken».

Als wapendeskundige is het hem immers onmogelijk een passende betrekking te vinden in de burgermaatschappij.

Het bestreden besluit miskent derhalve het gezag van gewijsde van het arrest dd. 20 mei 1998.";

2.2.2. Overwegende dat uit de motivering van de bestreden beslissing van 10 juni 1999 blijkt dat de minister van Landsverdediging rekening heeft gehouden met het arrest van het Militair Gerechtshof van 20 mei

1998, voor zover het het bestaan der feiten betreft; dat het feit dat het Militair Gerechtshof aan verzoeker, wat betreft de tenuitvoerlegging van de opgelegde straffen, uitstel met probatievoorwaarden heeft verleend, niet belet dat de minister van Landsverdediging zijn eigen bevoegdheid op grond van artikel 25 van de wet van 27 december 1961 kan uitoefenen; dat verzoeker door het ontslag van ambtswege in de feitelijke onmogelijkheid wordt gesteld zich in de maatschappij "waar te maken", een argument kan zijn dat bij de beoordeling van de tweede schorsingsvoorwaarde - het risico op een moeilijk te herstellen ernstig nadeel -; dat het feit dat verzoeker zich niet langer kan "waarmaken" evenwel niet leidt tot de onwettigheid van het bestreden ontslagbesluit; dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet aantoont dat de bestreden beslissing het gezag van gewijsde van het arrest van 20 mei 1998 miskent;

2.2.3. Overwegende dat het tweede middel niet ernstig is;

2.3.1. Overwegende dat verzoeker als derde middel de schending aanvoert van het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel; dat hij argumenteert als volgt :

"De sanctie van het ontslag van ambtswege is niet evenredig met de ernst van de feiten waartoe verzoeker veroordeeld werd.

Vooreerst moet worden vastgesteld dat die feiten zich uitsluitend hebben afgespeeld in de sfeer van het privé-leven van de verzoeker, zodat zij op geen enkel ogenblik enige repercussie hebben gehad op de wijze waarop verzoeker zich kweet van zijn taken als beroepsonderofficier.

De bestreden beslissing gewaagt overigens van een «uitstekende staat van diensten».

De ernst van de feiten mag overigens niet beperkt blijven tot hun formeel-juridische omschrijving, maar moet worden gerelateerd tot de sanctie die door de Strafrechter werd opgelegd.

Aldus dient vastgesteld te worden dat het Krijgshof voor alle bewezen geachte feiten de effectieve gevangenisstraf beperkt heeft tot de voorhechtenis,

en een voorwaardelijke gevangenisstraf heeft uitgesproken van 30 maanden.

In art. 3 van het Militair Strafwetboek (wet van 27 mei 1870) wordt bepaald in welke gevallen er aan een veroordeling wegens misdrijven van gemeenrecht een straf kan worden verbonden met een directe weerslag op de hoedanigheid van militair, zoals de militaire vervallenverklaring of de degradatie.

Er dient te worden vastgesteld dat in dergelijke gevallen een veroordeling tot een gevangenisstraf van minstens 3 jaar vereist is.

Het gaat de perken van de redelijkheid en de evenredigheid te buiten om terzake een statutaire maatregel te nemen die een zwaardere sanctie inhoudt dan de militaire straffen, die slechts kunnen worden uitgesproken bij een veroordeling van minstens 3 jaar gevangenisstraf, terwijl verzoeker slechts veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 30 maanden met probatie-uitstel.

De tegenpartij kan evenmin rekening houden met het risico van herval in hoofde van verzoeker, of een te groot risico voor de goede naam van de krijgsmacht, nu geen enkel element uit het administratief dossier er op wijst dat dit risico meer dan een loutere hypothese is : wel integendeel bewijst het verslag van de forensische eenheid Oost-Vlaanderen dat er reeds heel wat positieve resultaten te merken vallen.

Verwerende partij heeft derhalve ten onrechte geweigerd «enige mildheid» aan de dag te leggen bij de beoordeling van de reële ernst der feiten, zodat hij gehandeld heeft in strijd met het redelijkheids- en het evenredigheidsbeginsel.";

2.3.2.1. Overwegende dat de Raad van State ten aanzien van de genomen ontslagbeslissing slechts een marginale controle uitoefent; dat dit betekent dat hij zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de maatregel niet in de plaats mag stellen van de militaire overheid en dat hij enkel een volkomen in wanverhouding tot de feiten staande maatregel onwettig kan bevinden, dat wil zeggen een maatregel waarvan het in redelijkheid ondenkbaar is dat enige overheid die maatregel zou opleggen voor feiten van die aard en die ernst; dat bij het ontslag van ambtswege de overheid niet alleen rekening dient te houden met de persoonlijke situatie van de betrokken militair, maar ook en vooral, met het belang van de dienst waarvoor zij instaat; dat de Raad van State de redelijkheid van de bestreden beslissing

dan ook in de eerste plaats moet beoordelen in haar relatie met het belang van de dienst; dat men in casu oog dient te hebben voor de bijzonder strenge maatstaven die gehanteerd kunnen worden door de overheid bij de beoordeling van verkrachting, aanranding der eerbaarheid, aanzetten tot ontucht, bederf of prostitutie van een minderjarige en opzettelijke slagen en verwondingen door militairen;

2.3.2.2. Overwegende dat verzoeker stelt dat de feiten zich uitsluitend hebben afgespeeld in de sfeer van het privé-leven van verzoeker, zodat zij op geen enkel ogenblik enige repercussie hebben gehad op de wijze waarop verzoeker zich kweet van zijn taken als beroepsonderofficier; dat in het algemeen kan worden aangenomen dat feiten die door een militair worden gepleegd buiten de uitoefening van de dienst, in aanmerking kunnen komen voor bestraffing wanneer zij de waardigheid van zijn ambt in het gedrang brengen; dat artikel 25 van de wet van 27 december 1961 bepaalt dat indien een beroepsofficier zich aan ernstige, met zijn staat van onderofficier niet overeen te brengen feiten, schuldig heeft gemaakt hij van ambtswege uit zijn ambt kan worden ontzet; dat in deze bepaling geen onderscheid wordt gemaakt tussen feiten die buiten de uitoefening van de dienst werden gepleegd en andere feiten;

2.3.2.3. Overwegende dat het niet kan ontkend worden dat de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt in redelijkheid als ernstig worden beoordeeld; dat het immers gaat om meermaals verkrachting voorafgegaan of gepaard met foltering of opsluiting, meermaals aanranding der eerbaarheid met geweld of bedreiging op een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, aanzetten tot ontucht, bederf of prostitutie van een minderjarige, opzettelijke slagen of verwondingen; dat de feiten die verzoeker ten laste worden gelegd en

waarvan hij niet betwist dat ze waar zijn, door zijn hiërarchische meerderen als ernstig en onverenigbaar met de staat van militair werden beoordeeld; dat ook de onderzoeksraad unaniem heeft geoordeeld dat de feiten ernstig zijn en onverenigbaar met de staat van onder-officier; dat in die omstandigheden kan worden aangenomen dat de beoordeling van de ernst en zwaarwichtigheid van de feiten in de bestreden ontslagbeslissing niet kennelijk onredelijk is; dat verzoeker een uitstekende staat van diensten heeft de ernst der feiten niet wegneemt;

2.3.2.4. Overwegende dat verzoeker stelt dat de ernst van de feiten moet gerelateerd worden tot de sanctie die door de strafrechter werd opgelegd; dat hij laat gelden dat het Krijgshof voor alle bewezen geachte feiten de effectieve gevangenisstraf beperkt heeft tot de voorhechtenis, en een voorwaardelijke gevangenisstraf heeft uitgesproken van 30 maanden; dat het Militair Gerechtshof in zijn arrest van 20 mei 1998 de gevangenisstraf heeft herleid tot dertig maand, de ontzetting heeft beperkt tot de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het strafwetboek, en het probatie-uitstel heeft uitgebreid tot de tenuitvoerlegging van het gedeelte van de gevangenisstraf die de voorlopige hechtenis overtreft en van de ontzetting van de rechten genoemd in artikel 31, 1°, 3°, 4° en 5°, van het strafwetboek, de minister van Landsverdediging niet belet zijn bevoegdheid om, op grond van artikel 25 van de wet van 27 december 1961, het ontslag van ambtswege uit te spreken ook effectief te gebruiken;

2.3.2.5. Overwegende dat verzoeker laat gelden dat het risico van hervat in hoofde van verzoeker niet reëel is daar uit het dossier niet blijkt dat dit risico meer dan een louter hypothese is; dat hij aanvoert dat het verslag van de Forensische Eenheid Oost-Vlaanderen

bewijst dat er reeds heel wat positieve resultaten te merken vallen; dat, zelfs indien door psychiater DEPAUW van de Forensische Eenheid Oost-Vlaanderen in zijn evolutieverslag van 9 maart 1999 met betrekking tot de begeleiding en behandeling van verzoeker, onder meer, wordt gesteld dat "hoewel het in dit stadium van de begeleiding/therapie nog te vroeg is om over een blijvende evolutie te spreken er reeds heel wat positieve resultaten te merken (zijn)", dit niet inhoudt dat er tussen de bestreden beslissing en de feiten een door niemand te loochenen wanverhouding zou bestaan, derwijze dat de opgelegde maatregel als op geen manier te verantwoorden overkomt;

2.3.2.6. Overwegende dat verzoeker niet geloofwaardig maakt dat de overheid ten onrechte heeft geweigerd "enige mildheid" aan de dag te leggen bij de beoordeling van de reële ernst der feiten; dat het immers niet kennelijk onredelijk blijkt te zijn te oordelen dat de feiten "niet kunnen of mogen getolereerd worden in de Krijgsmacht"; dat de bestreden beslissing niet kennelijk volkomen in wanverhouding is met de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt;

2.3.3. Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

2.4. Overwegende dat uit het voormelde gebleken is dat niet voldaan is aan de eerste van de cumulatieve voorwaarden vereist door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten, zodat de vordering tot schorsing dient te worden verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie april 2000 :

de H.	A. BEIRLAEN,	kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. BEIRLAEN.